

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 202/2018-53

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. septembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti obchodnej spoločnosti DOLIS s. r. o., Grösslingová 45, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Ing. Ivanom Bojnom, Levárska 11, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 426/2016-479 z 29. novembra 2017 za účasti Krajského súdu v Bratislave takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti DOLIS s. r. o. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 426/2016-479 z 29. novembra 2017 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 426/2016-479 z 29. novembra 2017 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě l š i e k o n a n i e .

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti DOLIS s. r. o. trovy konania v sume 145,58 € (slovom stoštyridsaťpäť eur a päťdesiatosem centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Ing. Ivana Bojnu, Levárska 11, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti DOLIS s. r. o., Grösslingová 45, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Ing. Ivanom Bojnom, Levárska 11, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 426/2016-479 z 29. novembra 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva: *«Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj ako „Okresný súd“) v právnej veci sťažovateľa ako žalobcu (v ďalšom texte aj ako „žalobca“) proti žalovanému: Generali poisťovňa a. s., so sídlom Lamačská cesta 3/A, 841 04 Bratislava, [REDACTED], o zaplatenie 6 039,46 eur s príslušenstvom, sp. zn. 18C/74/2013, dňa 30. 6. 2016 vydal uznesenie, ktorým rozhodol o náhrade trov konania, a to tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania pozostávajúcu z náhrady súdneho poplatku vo výške 198,95 eura, náhrady trov dôkazu vo výške 197,22 eura a náhrady trov právneho § 146 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej ako „OSP“) v spojení s § 142 ods. 3 OSP. Žalobca vzal v konaní žalobu čiastočne späť po tom, ako žalovaný uhradil časť žalovanej sumy. Okresný súd to pre účely náhrady trov konania hodnotil ako neúspech žalobcu a náhradu trov konania preto priznal žalobcovi. V konaní žalobca pôvodne žaloval sumu 5 699,46 eur z titulu nevyplateného poistného plnenia,*

z ktorej Okresný súd v meritórnom rozsudku v konaní nepriznal sumu 59,12 eur, a sumu 340,- eur, ktorá predstavuje náklady na znalecký posudok (spolu 60 039,46 eur, z ktorých súd priznal 5 980,34 eur). Výšku tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby náhrady trov právneho zastúpenia teda Okresný súd určil v zmysle § 142 ods. 3 OSP zo sumy 5 980,34 eur, ktorá predstavuje súdom priznané plnenie, ktoré pozostáva zo sumy 2 829,17 eur a 2811,17 eur, ktoré žalovaný uhradil po podaní žaloby z titulu nevyplateného poistného plnenia a sumy 340,- eur, ktorá predstavuje náklady na znalecký posudok.“

Proti uvedenému uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV podal žalovaný včas odvolanie v časti rozhodnutia týkajúcej sa náhrady trov konania. Žalovaný v odvolaní okrem iného uviedol, že podľa neho Okresný súd Bratislava IV nepostupoval správne, keď pri určovaní výšky tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby vychádzal zo sumy 5 980,34 eur. Podľa žalovaného mal súd po zaplatení časti istiny a späťvzatí žaloby, vychádzať pri úkonoch uskutočnených po späťvzatí žaloby zo sumy zníženej o sumu, o ktorú bola späťvzatím znížená žalovaná suma. Žalovaný v odvolaní vyjadril názor, podľa ktorého sa má v prípade čiastočného späťvzatia žaloby po zaplatení žalovaným, suma, z ktorej sa vychádza pri určovaní výšky tarifnej odmeny pomerne znižovať za úkony uskutočnené po čiastočnom späťvzatí žaloby.

Krajský súd Bratislava (ďalej ako „Krajský súd“) rozhodol o odvolaní uznesením zo dňa 29. 11. 2017. sp. zn. 8Co/426/2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) tak, že zmenil rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV, takým spôsobom, že sumu trov právneho zastúpenia, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi znížil zo sumy 2699,89 eura na sumu 1 914,06 eura. Vo svojom rozhodnutí sa stotožnil s názorom žalovaného a svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že „ak v priebehu konania došlo k zmene predmetu sporu, nie je možné za základ pre určenie výšky tarifnej odmeny za všetky úkony právnej služby, považovať iba priznané plnenie, no je nevyhnutné v prípade každého úkonu právnej služby zohľadniť, aká bola hodnota predmetu poskytnutia právnej služby v čase vykonaného predmetného úkonu právnej služby.“ Krajský súd teda pri stanovovaní výšky tarifnej odmeny pri úkonoch uskutočnených po späťvzatí žaloby vychádzal z výšky priznanej sumy zníženej o sumu, ktorá bola vzatá späť. Pri úkonoch, ktoré boli uskutočnené pred čiastočným späťvzatím žaloby teda Krajský súd vychádzal z priznanej sumy, avšak pri

úkonoch vykonaných po čiastočnom späťvzati žaloby vychádzal zo sumy pomerne zníženej. Podľa nášho názoru Krajský súd rozhodol v rozpore so zákonom (tým, že nepriznal časť uplatnených trov právneho zastúpenia) a svoje rozhodnutie navyše dostatočne neodôvodnil, keď v odôvodnení rozhodnutia iba skonštatoval nesprávnosť rozhodnutia Okresného súdu a správnosť argumentácie žalovaného... V zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR všeobecné súdy nemusia dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale musia odpovedať na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ (napr. II ÚS 98/06). Nevysporiadaním sa s ťažiskovou právnou argumentáciou žalobcu v odôvodnení napadnutého uznesenia Krajský súd uvedené nesplnil...

Napadnuté uznesenie podľa nášho názoru nemá oporu v zákone. Pomerné znižovanie základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta je v rozpore s § 146 ods. 2 druhá veta OSP a § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., podľa ktorých sa pri zastupovaní v občianskom konaní „za tarifnú hodnotu považuje výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby.“ Výška základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta sa teda určuje ku dňu začatia poskytovania právnej služby... Určenie základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta súdom podľa § 142 ods. 3 OSP, t. j. vo výške súdom priznaného plnenia za subsidiárneho použitia § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., čiže ku dňu začatia poskytovania právnej služby, predstavuje v súdnej praxi už všeobecne zaužívaný postup (napr. nález I. ÚS 119/2012, uznesenie III. ÚS 635/2015, rozsudok NS SR, sp. zn. 1 Obdo V 43/2011, rozsudok KS BA, sp. zn. 12Sp/16/2013). Späťvzatie žaloby v častiach uhradených žalovaným zapríčinil žalovaný tým, že neplnil riadne (včas a v správnej výške), preto žalobcovi podľa § 146 ods. 2 veta druhá OSP patrí odmena za právnu službu tak, ako si ju vyčíslil v podaní, a to vzhľadom na skutočnosť, že súd žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania podľa § 142 ods. 3 OSP. Správnosť takéhoto postupu konštatoval Najvyšší súd SR aj v uznesení sp. zn. 3M Obdo 6/2010.»

3. Sťažovateľka v rámci svojej argumentácie vyjadrila presvedčenie, že „Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia rovnako nevysporiadal s doterajšími rozhodnutiami všeobecných súdov SR a Ústavného súdu SR venujúcimi sa právnemu

posúdeniu rovnakej otázky. Určenie základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta súdom podľa § 142 ods. 3 OSP, t. j. vo výške súdom priznaného plnenia za subsidiárneho použitia § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., čiže ku dňu začatia poskytovania právnej služby, predstavuje ustálenú súdnu prax, na čo žalobca poukázal už vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 18. 06. 2016 (str. 2 vyjadrenia), pričom uviedol aj niekoľko rozhodnutí všeobecných súdov SR a Ústavného súdu SR, podporujúcich jeho tvrdenie. Žalobca vo vyjadrení taktiež poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR. sp. zn. 3M Obdo 6/2010, v ktorom sa Najvyšší súd SR zaoberal otázkou určenia výšky tarifnej odmeny v prípade čiastočného späťvzatia žaloby po uhradení časti žalovanej sumy žalovaným. V uvedenom rozhodnutí Najvyšší súd SR stanovil, že pomerné znižovanie výšky tarifnej odmeny o sumu, ktorá bola vzatá späť po zaplatení, nemá oporu v zákone.“. Podľa názoru sťažovateľky „Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05).“.

4. Sťažovateľka v petite podanej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základne práva sťažovateľa DOLIS s.r.o. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. 8Co/426/2016-479 z 29. 11. 2017 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/426/2016-479 z 29. 11. 2017 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi spoločnosti DOLIS s.r.o. priznáva finančné zadostučinenie v sume 1.500 €, ktoré je Krajský súd Bratislava povinný zaplatiť sťažovateľovi do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Sťažovateľovi DOLIS s.r.o. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 145,58 € (slovom stoštyridsaťpäť eur a päťdesiatosem centov), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Ing. Ivana Bojnu do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

5. Uznesením č. k. IV. ÚS 202/2018-31 z 8. marca 2018 ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

6. Ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval krajský súd na vyjadrenie k sťažnosti sťažovateľky. Na výzvu ústavného súdu reagoval predseda krajského súdu prípisom sp. zn. 1 SprV/254/2018 z 11. mája 2018, v ktorom najmä uviedol:

„Pokiaľ ide o spôsob určenia sumy priznanej náhrady trov právneho zastúpenia podľa vyhl. 655/2004 Z. z. v prípade, ak v priebehu súdneho konania došlo k zmene predmetu sporu v dôsledku čiastočných späťvzatí žaloby, v tomto smere i naďalej senát 8Co zotrváva na právnom názore, že nie je možné za základ na určenie sumy tarifnej odmeny za všetky úkony právnej služby považovať iba priznané plnenie, je ale nevyhnutné v prípade každého úkonu právnej služby zohľadniť, aká bola hodnota predmetu poskytnutia právnej služby v čase (dobe) vykonaného predmetného úkonu právnej služby. Opačný výklad by totiž viedol k absurdným záverom.

Pokiaľ sťažovateľ vo svojej sťažnosti tvrdí, že správnosť jeho právneho názoru, podľa ktorého je i v prípade postupného čiastočného späťvzatia žaloby v priebehu sporu nevyhnutné vychádzať zo sumy, v akej bolo plnenie uplatnené pôvodne podanou žalobou, potvrdzujú: Nález ÚS SR vo veci pod č. I. ÚS 119/2012, uznesenie ÚS SR vo veci č. III. ÚS 635/2015 a tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 1ObdoV/43/2011 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave vo veci sp. zn. 12Sp/16/2013, ktoré podľa názoru sťažovateľa reprezentujú zaužívaný postup. Ide o tvrdenie zjavne neopodstatnené.

Ústavný súd Slovenskej republiky, Najvyšší súd Slovenskej republiky a aj Krajský súd v Bratislave totiž v uvedených konaniach vyslovili právne závery výlučne k posúdeniu otázky, či v daných veciach, vzhľadom na tam ustálený skutkový stav veci, na účel ustálenia sumy tarifnej odmeny advokáta je alebo nie je možné hodnotu predmetu poskytnutej právnej služby, teda predmetu sporu v danej veci, vyjadriť v peniazoch; vôbec sa však nevyjadrili

k otázke určenia sumy trov právneho zastúpenia, v ktorom je predmetom sporu vyčíslený peňažný nárok a v priebehu konania dôjde k čiastočnému späťvzatiu žaloby.

I pokiaľ sťažovateľ poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MOBdo/6/2010, v uvedenom rozhodnutí dovolací súd nepochybne nevyslovil, že by pomerné znižovanie sumy tarifnej odmeny o späťvzatú časť žaloby nemalo oporu v zákone, keď jeho odôvodnenie žiadny obsiahlejší právny rozbor, ani právne závery tvrdené sťažovateľom neobsahuje.

Z uvedeného dôvodu, keď z vyššie citovaných rozhodnutí žiadne právne závery relevantné na rozhodnutie o trovách konania v danom odvolacom konaní sp. zn. 8Co/426/2016 nevyplývali, odvolací súd nepovažoval za potrebné osobitne sa nimi zaoberať.

Navyše, odvolací súd si nie je vedomý, že by v danej otázke, relevantnej na rozhodnutie o podanom odvolaní bola, tak ako tvrdí sťažovateľ, súdna prax ustálená.

Sťažovateľ preto vo svojej ústavnej sťažnosti nedôvodne namietal, že odvolací súd zasiahol do jeho práva na spravodlivý proces tým, že rozhodol v rozpore so zaužívanou súdnou praxou bez toho, aby svoje odlišné právne závery riadne odôvodnil. Preto, ako už bolo uvedené, podanú ústavnú sťažnosť sťažovateľa považuje [REDAKOVANÉ] vo veci Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/426/2016, za nedôvodnú.

S týmto vyjadrením [REDAKOVANÉ] zo dňa 09. 05. 2018 sa v celom rozsahu stotožňujem.“

II.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Sťažovateľka v posudzovanej veci na základe argumentácie, ktorej podstatná časť je citovaná v časti I tohto nálezu, namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté o výške náhrady trov konania iniciovaného žalobou sťažovateľky o zaplatenie peňažnej sumy, došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9.1 Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

9.2 Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

10. Ústavný súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľky v súlade so svojou stabilnou judikatúrou v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu, resp. jeho právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. II. ÚS 56/05). Obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 23. 9. 1997, Robins proti Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska).

11. V prípadoch, keď sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou, resp. dohovorom garantovaných práv rozhodnutím všeobecného súdu týkajúcim sa náhrady trov konania, je však ústavný súd (aj vo svojej doterajšej judikatúre) zdržanlivý, vychádzajúc z toho, že problematika trov konania má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, a preto k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania

pristupuje iba výnimočne, a to napr. vtedy, keď zistí, že v posudzovanej veci došlo k extrémnemu zásahu do základného práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces), alebo ak zistí, že zároveň došlo k neprípustnému zásahu aj do iného základného práva (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011). V súlade s označenými právnymi východiskami ústavný súd preskúmal aj sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením krajského súdu.

12. Sťažovateľka v sťažnosti namieta (podľa nej) nesprávny postup krajského súdu pri vyčíslení výšky (právoplatne priznaného) nároku na náhradu trov konania. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd pri vyčíslení trov právneho zastúpenia sťažovateľky vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny určenej podľa § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), teda (ako konštatoval v odôvodnení svojho rozhodnutia) z hodnoty predmetu poskytnutia právnej služby v čase (dobe) vykonaného predmetného úkonu právnej služby.

13.1 Podľa § 9 ods. 1 vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

13.2 Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu.

14. V konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci bolo predmetom konania rozhodovanie o žalobe o zaplatenie peňažnej sumy. V priebehu konania sťažovateľka vzala dôvodne podanú žalobu čiastočne späť pre správanie žalovanej, ktorá vykonala čiastkové úhrady v prospech sťažovateľky až po začatí konania (po podaní žaloby), čo možno pre

účely rozhodovania o náhrade trov konania hodnotiť ako neúspech žalovanej v tejto časti a zároveň ako úspech sťažovateľky (žalobkyne). Ústavný súd vo vzťahu k námietke sťažovateľky poukazuje na § 10 ods. 2 vyhlášky, z ktorého vyplýva, že za tarifnú hodnotu sa považuje výška peňažného plnenia, ktorého sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby. Teda rozhodujúcim momentom pre určenie tarifnej hodnoty je hodnota v okamihu začatia poskytovania právnej služby, a nie hodnota predmetu poskytnutia právnej služby v čase (dobe) vykonania každého jednotlivého úkonu právnej služby.

15. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd zvolil pri vyčíslení trov právneho zastúpenia, vychádzajúc z hodnoty predmetu poskytnutia právnej služby v čase (dobe) vykonaného predmetného úkonu právnej služby, nie bežný spôsob v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, keď v napadnutom uznesení nesprávne aplikoval právnu normu (§ 10 ods. 2 vyhlášky), v dôsledku čoho došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného v čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

16. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

17. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

18. Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

19. Keďže ústavný súd rozhodol o tom, že uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 426/2016-479 z 29. novembra 2017 boli porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, rozhodol zároveň podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o zrušení označeného rozhodnutia všeobecného súdu a v záujme efektívnej ochrany práv sťažovateľky vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu). Po zrušení napadnutého uznesenia krajského súdu a vrátení veci na ďalšie konanie bude krajský súd povinný opätovne rozhodnúť o trovách konania, pričom bude viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

20. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

21.1 Sťažovateľka si v sťažnosti uplatnila nárok na náhradu trov konania spojených s jej právnym zastúpením v konaní pred ústavným súdom za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu). Za základ pre určenie tarifnej odmeny sťažovateľka považovala rozdiel medzi trovami priznanými Okresným súdom Bratislava IV a zníženými krajským súdom. Sťažovateľka si uplatnila odmenu za jeden úkon právnej služby vo výške 51,45 € a režijný paušál vo výške 9,21 € spolu s daňou z pridanej hodnoty. Sťažovateľka si neuplatnila tarifnú odmenu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky, ktorá je vo veciach zastupovania pred ústavným súdom vo výške jednej šestiny výpočtového základu za jeden úkon právnej služby, a teda si uplatnila tarifnú odmenu v nižšej výške, ako jej umožňovala vyhláška. Vzhľadom na to, že ústavný súd je podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom sťažovateľky, priznal jej náhradu trov konania vo výške 145,58 € uplatnenej sťažovateľkou.

21.2 Priznanú úhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku).

21.3 Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

22.1 Nad rámec tohto nálezu ústavný súd konštatuje, že z hľadiska predmetu sporu v duchu zásady „*ratione valoris*“ (v rámci tzv. majetkového cenzusu) ide síce v prípade sťažovateľky o vec, ktorú by bolo možné kvalifikovať ako tzv. bagateľnú vec, čo by za daných okolností vzhľadom už na samotný predmet sporu z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu zakladalo dôvod na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokúvaní, keďže Civilný sporový poriadok účinný od 1. júla 2016 v § 422 ods. 1 písm. a) vylučuje u tzv. bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi na základe uplatnenia mimoriadneho opravného prostriedku, a teda za bežných okolností by nebol pripustený ani prieskum v rovine ústavného súdnictva, avšak vzhľadom na jednoznačnú právnu úpravu uvedenú v § 10 ods. 2 vyhlášky, podľa ktorej „za tarifnú hodnotu sa považuje výška peňažného plnenia, ktorého sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby“ (bližšie body 13 a 14 tohto odôvodnenia), iný výklad nie je možné pripustiť.

22.2 Pri rezignácii, resp. zdržanlivosti ústavného súdu len z dôvodu tzv. „bagateľnosti“ nevysloviť svoj právny názor v tejto konkrétnej veci by následne vzhľadom na jej povahu spojenú s budúcim rozhodovaním všeobecných súdov mohlo dôjsť vzhľadom na rozsah tejto agendy k nežiaducemu a extrémnemu vybočovaniu zo štandardov, ktoré sú určené pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie (m. m. IV. ÚS 358/08, m. m. IV. ÚS 20/2018). Z uvedených dôvodov ústavný súd vec najskôr prijal na ďalšie konanie a rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

23. Na záver ale ústavný súd považuje za žiaduce konštatovať, že súčasná právna úprava, ktorá neumožňuje v konaní pred všeobecnými súdmi korigovať nesprávne (nezákonné) rozhodnutie prvostupňového súdu o výške trov konania, ktoré z povahy veci podlieha ústavnej ochrane v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, zbytočne zaťažuje ústavný súd rozhodovaním o veciach, ktoré by inak mali byť z hľadiska jeho ústavného postavenia *a priori* z jeho právomoci vylúčené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2018